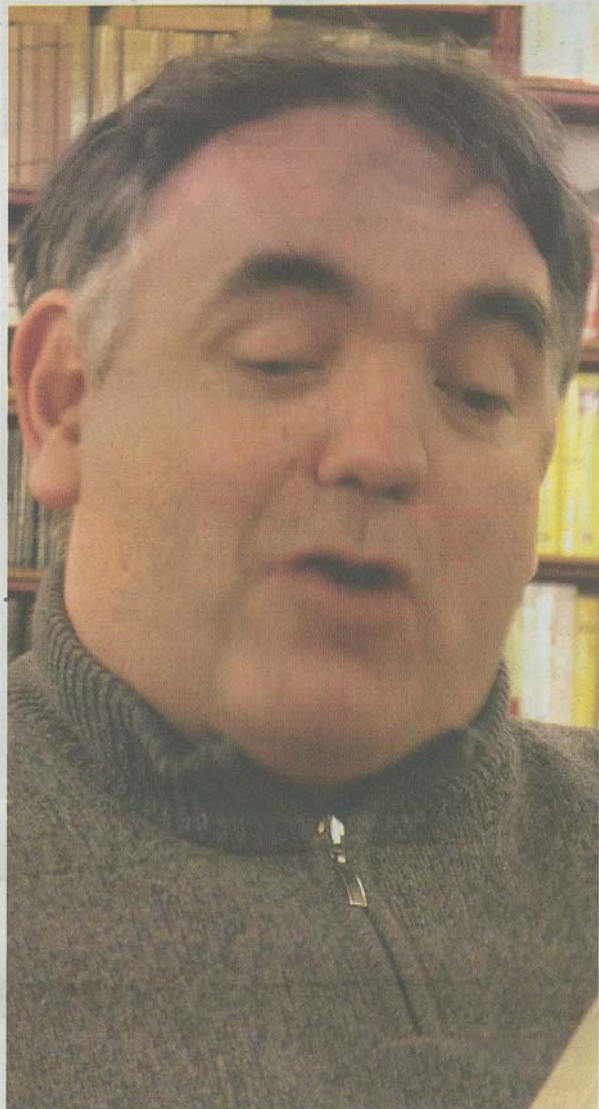

CULTURA

El novel·lista es va consagrar amb 'La guerra dels cornuts'.

LITERATURA. AUTORETRAT DE JOAN-DANIEL BEZSONOFF AMB PAÍS AL FONS

UNA FRANÇA que ja no existeix

'Una educació francesa' (L'Avenç, 2009) poetitza en una successió de textos curts el creixement del seu autor. El pròleg del llibre marca el to i anticipa el retrat nostàlgic d'una societat desapareguda on «Les vaques menjaven herba. Els caps d'estació anunciaven els trens amb l'accent de llur país. La mainada creia en l'existència del Pare Noel»

Text: Ignasi Franch

El perpinyanenc Joan-Daniel Bezonoff es considera un home amb memòria, i, llegint *Una educació francesa*, el lector no pot evitar donar-li la raó. Perquè aquest seguiment de mirades al passat de la vida pròpia desprèn un detallisme insòlit. I meritori, atès que l'autor anuncia que «tot el que explico és real, excepte un text en què parlo de l'obtenció del meu carnet de conduir».

Nascut com un encàrrec de l'editor de la revista *L'Avenç*, el llibre transcendeix aquesta condició per assolir poder evocatiu, capacitat d'emocionar i regust literari. Estructurat com una successió d'episodis breus, referencials («Briançon») o conceptuals («L'escoltisme»), és una biografia per entregues, novel·lada. I és que, com afirma arran del record d'un treball escolar, «vaig admetre que

mai no seria un historiador, sinó un contaire d'històries».

Bezonoff combina la nostàlgia vers el passat amb un cert rebuig del present. L'autor va viure una infantesa itinerant en set localitats franceses diferents. D'aquell país, en projecta un record quasi mà-

**L'ESCRITOR DE PERPINYA
FACTURA UN ESBÓS
D'AUTOBIOGRAFIA PER
CAPÍTOLS, BELL I
EMOTIVAMENT COLPIDOR**

gic, i conjura un món que ja no existeix. També deixa petja la condició d'*outsider* d'un rossellonès. «Els catalans del Principat em repetixen que tinc la cantarella francesa i els rossellonesos m'acusen d'"espanyolejar un bri". Parla la llengua que parli, sempre seré estranger, l'home que sobra», escriu. ●

MEMÒRIA I CRÍTICA

Imposició lingüística

■ «A més d'elogiar explícitament o implícita la França del passat, Bezonoff també critica l'actual: «Els francesos actuals m'han ajudat molt a desamorar-me de França. Han enlletgit tant aquest país encantador que ja no és meu. La França del segle XXI és el país del penediment històric, dels moralistes de trucalembut, dels jutges del passat que menyspreen les generacions anteriors, dels donadors de lliçons, dels polítics del pensament, dels polítics incultes, dels professors que fan faltes d'ortografia, dels enamorats de l'exotisme que no accepten que uns altres ciutadans vulguin parlar una altra llengua...».